

Arrest

**nr. 79 816 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 10 augustus 2011, verklaart er zich op 11 augustus 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 13 januari 2012, verstuurd op 13 januari 2012.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan afkomstig uit Karachi. In 2002 of 2003 leerde u uw huidige man kennen op school. Na een tijdje begonnen jullie een relatie maar jullie moesten de relatie stiekem houden omdat uw ouders uw man te min vonden voor u. De ouders van uw man waren wel op de hoogte van jullie relatie. Eerst, in 2004, werd u naar een school gestuurd voor enkel meisjes. Later kreeg u onderwijs van thuis uit. Deze maatregelen werden genomen zodat jullie elkaar niet meer konden ontmoeten. In die periode zagen jullie elkaar minder, maar omdat u ook een cursus schoonheidsspecialiste volgde buitenhuis kregen jullie af en toe de kans om elkaar te zien. Later

besloten jullie stiekem te trouwen. Jullie trokken naar de rechtbank en huwden in het bijzijn van een priester en een advocaat. Enkele maanden voor uw vertrek uit Pakistan wou uw u uithuwelijken aan de zoon van een vriend. Toen heeft u toegegeven dat jullie al getrouwd waren. U werd nadien geslagen en opgesloten bij u thuis. Uw vader stuurde uw broer en andere personen achter uw man aan, maar uw zus verwittigde uw man op tijd. Uw man vluchtte naar het huis van een vriend in Garden te Karachi. In die periode viel uw familie de familie van uw man lastig. Uw man durfde geen klacht in te dienen tegen uw familie omdat uw vader lid was van de PPP (Pakistan Peoples Party). Uw man regelde ondertussen het vertrek uit Pakistan en hij stond via uw zus met u in contact. Via uw zus kon u uw man u tot bij het huis van zijn vriend krijgen in Garden. Daar verbleven jullie nog één nacht en daarna verlieten jullie Karachi. Op 21 juli 2011 verlieten jullie Pakistan. Via Iran en Turkije kwam u op 10 augustus 2011 aan in België. Op 11 augustus 2011 vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw man, een verklaring van de vader van uw man, twee certificaten van de opleiding voor schoonheidsspecialiste en een huwelijksakte.”

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als haar echtgenoot en in het kader van de asielaanvraag van haar echtgenoot een weigeringsbeslissing werd genomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in zijn arrest nr. 79.815 van 20 april 2012 aan verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen of dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld in de zin van artikel 39/2, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Bijgevolg is er geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad is verder van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad stelt immers vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Pakistan niet op bescherming van de overheid kan rekenen. Verzoeker heeft nooit een poging gedaan om bescherming te verkrijgen. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat hij misschien wel bescherming zou hebben gekregen als hij erom zou hebben gevraagd (gehoorverslag, 10). Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat in de stad Karachi waar verzoeker woont niet de PPP maar MQM al sinds 2002 aan de macht is. Verzoeker antwoordt daarop dat alle politieke partijen in Pakistan met elkaar verweven zijn, dat de leden van MQM zichzelf nog niet kunnen beschermen tegen de PPP en dat Pakistan een land is dat door en door corrupt is, waar je als burger niet naar de politie kan stappen. De Raad stelt vast dat verzoeker deze beweringen echter niet aantoont. Verder blijkt uit één van de documenten die verzoeker voorlegde dat de politie wel degelijk bereid was om actie te ondernemen. Verzoeker stelt over dit document dat zijn vader openlijk de kant van verzoekers belagers koos en dat hij verklaarde dat hij vindt dat zijn zoon en schoondochter mogen gedood worden wanneer ze worden gevonden en dat hij informatie over de verblijfplaats van zijn zoon onmiddellijk zou doorgeven aan verzoeker belagers. Deze beweringen komen echter niet overeen met de inhoud van het document. Uit de vertaling van dit document (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt immers dat het om een politierapport gaat waarin verzoekers vader bescherming vraagt tegen de familie van verzoekers schoonfamilie. Deze verklaring werd door de politie geregistreerd én in deze verklaring stelt de politie voorts uitdrukkelijk dat actie zal worden ondernomen op basis van deze verklaring. Bovendien verklaarde verzoeker zelf expliciet dat zijn familie niet meer wordt lastiggevallen door de familie van zijn echtgenote (gehoorverslag, 8). Verzoekers stelling dat de commissaris-generaal het document fout zou hebben gelezen kan aldus niet worden bijgetreden. Hiermee rekening houdend kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat verzoekers vader wél degelijk terecht kon bij de Pakistaanse politie om bescherming te krijgen. Deze

vaststelling ondermijnt bovendien verzoekers bewering dat burgers in Pakistan zich niet tot de politie kunnen wenden om bescherming te krijgen.

Tenslotte voorziet artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. In casu werd door de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk kan maken waarom hij, om aan de bedreigingen en geweldplegingen te ontkomen, zijn leven niet in een ander deel van Pakistan zou kunnen verderzetten. Dat verzoeker thans opwerpt dat hij ondergedoken leefde in één kamer en nooit buiten mocht in het openbaar doet, geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt waarom hij zich niet in één van de miljoenensteden die Pakistan telt, zou kunnen vestigen om aan de eventuele problemen met zijn schoonfamilie te ontkomen. “

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER